

[Alfred Jensen.]

var Funktionærer. Nu har vi set, at den højtærede Socialminister ikke engang vil fortolke Funktionærloven saaledes, at de indkaldte Funktionærer faar Løn. Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft har heroppefra sagt, at efter hans Formening kan Løven ikke fortolkes saaledes, at Funktionærerne faar Løn under Indkaldelsen. Det vil sige, at der overhovedet ikke bliver nogen, som faar Løn, hvis den Fortolkning holder.

Vi er af den Opfattelse, at det, der staar i Funktionærlovens § 6, maa fortolkes saaledes, at de paagældende er berettigede til at faa Løn; vi mener imidlertid, at det ikke alene skal være Funktionærerne, der skal have Løn under Indkaldelsen, det bør ogsaa være det øvrige Mandskab, der indkaldes. Jeg er nok klar over, at Forsvarslovens § 281 ikke er tilstrækkelig, at den trænger til en Ændring, men jeg tror ikke, man naar det rigtige ved det Forslag, her er fremsat, det er ikke omfattende nok, man burde i Stedet have stillet et helt andet Forslag, et Forslag, der giver Løn til de indkaldte, tager Hensyn til de Tab, som Mandskabet lider. Man bør ogsaa have sin Opmærksomhed henvendt paa den Vanskelighed, der opstaar, naar det indkaldte Mandskab hjemsendes. Ingen har tænkt paa, at det store Flertal, der trækkes ud af deres Stillinger, ikke er sikre paa at blive genantaget, naar de kommer hjem; det burde man ogsaa tage i Betragtning; i England har man gennemført det ved Gennemførelse af Værnepligt, men saa vidt er man ikke engang gaaet her. Vi mener, at de to Ting bør tages i Betragtning, og mit Parti forbeholder sig at stille Ændringsforslag herom til anden Behandling.

Gustav Pedersen: Jeg synes ikke, der er nogen Anledning til at gaa ind paa en saa indgaaende Drøftelse af Funktionærloven, som det ærede Medlem Hr. Carsten Raft ønskede. Men jeg vil gøre nogle Bemærkninger om selve det Problem, der staar i Forbindelse med den Sag, her diskuteres, nemlig, om de indkaldte Funktionærers Ret til Løn under Indkaldelsen. Det, der herom er skrevet i Funktionærloven, er slet ikke noget nyt, man har oven i Købet bygget paa en Række Domme, afsagt af Sø- og Handelsretten og forskellige andre Domstole, baade i Provinsen og i København. Det, der er slaaet fast i disse Domme, som stammer fra Aarene 1914—18, gaar ud paa, at de indkaldte havde Ret til Løn, indtil de paa normal Maade kunde opsiges, altsaa nogenlunde det samme, som staar i

Funktionærlovens § 6. Det er ikke saaledes, som det ærede Medlem Hr. Carsten Raft ønsker at give det Udseende af, at man har stillet Arbejdsgiverne over for en helt ny Forpligtelse, de har haft den Forpligtelse gennem alle de Aar, der overhovedet har været afsagt Kendelser vedrørende Medhjælpernes Forhold til deres Principal under Forfald af denne Karakter.

Der staar: „Indkaldelse til Efteraarsmanøvrer og andre korte Indkaldelser“, det er ikke saa kompliceret, i hvert Fald mener jeg ikke, der kan være Tvivl om, at man ved „kortere Indkaldelser“ maa regne med ekstraordinære Forhold af den Karakter, her foreligger, men til Gengæld ikke noget saa omfattende, som en almindelig Indkaldelse til Sikringsstyrken vilde blive. Det virker ogsaa rent praktisk naturligt, for den Indkaldelse, der her finder Sted, omfatter jo de Aargange, der anciennitetsmæssigt ikke kan være saa gamle, at de er kommet op paa den meget lange Opsigelsesfrist; deraf følger, at de Forpligtelser, Arbejdsgiverne faar, ikke vil gaa væsentligt ud over de Forpligtelser, Arbejdsgiverne tidligere havde, hvor det ikke var ualmindeligt, at Funktionærer inden for vide Omraader havde en Opsigelsesfrist, der var lige saa lang som den, de unge Mennesker, der i dette Tilfælde er Tale om at indkalde, vil have i Henhold til Funktionærloven. Det, der foreligger, er i Virkeligheden kun en Stadfæstelse af Rettigheder, Funktionærerne har haft gennem en meget lang Aarrække, intet som helst andet, og der har ikke været nogen Grund til at lave al den Blæst, der er lavet om dette Forhold.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft har Ordet for en kort Bemærkning.

Carsten Raft: Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersens Bemærkninger er et morsomt Eksempel paa, hvordan man kan sige noget, der formelt er rigtigt, men reelt er fuldkommen forkert. Forholdet er jo nemlig det, at Opsigelsesvarselet er voldsomt ændret siden dengang, er udvidet i en saadan Grad, at det rammer Erhvervslivet med stor Styrke, medens det tidligere var en Forpligtelse, man nogenlunde nemt kunde paatage sig. Vi maa jo ogsaa passe paa, at disse Hjælpelove ikke bliver til det modsatte, bl. a. passe paa, at det ikke bliver saaledes, at man skynder sig at sikre Opsigelsen i Tide, saadan at man set fra et Principalsynspunkt ikke kommer til at hænge paa saadanne Regler. Det til-